

Jézus az egységért könyörög, ahogy ő az Atyával, úgy mi Vele és egymással egységet alkossunk. Sajnos ezt az elmúlt évezredekben kevés sikerrel valósítottunk meg. Pedig ez lenne az emberiség végső célja. Túl nagy szavak ezek, talán nem is gondolunk bele, mégis...

Hogyan kezdhethetnénk neki? Egy XVI. században élt taoista bölcsele szavait idézném: „A régiek, akik tiszta erkölcsi összhangot akartak a világban, először a nemzeti életüket rendezték el; akik el akarták rendezni nemzeti életüket, először otthoni életüket szabályozták; akik otthoni életüket akarták szabályozni, először egyéni életüket művelték; akik egyéni életüket akarták művelni, először a szívüket hozták rendbe; akik szívüket akarták rendbe hozni, először akaratukat tették őszintévé; akik akaratukat akarták őszintévé tenni, először eljutottak a megértéshez; a megértés a dolgok ismeretének felkutatásából származik. Ha a dolgok ismeretét elnyertük, akkor elértük a megértést; ha a megértést elértük, akkor az akarat őszinte, ha az akarat őszinte, akkor a szív rendben van; ha a szív rendben van, akkor műveljük egyéni életünket; ha egyéni életünket műveljük, akkor az otthoni élet szabályozva van; ha az otthoni élet szabályozva van, akkor a nemzeti élet művelése az alapja mindennek. Lehetetlenség, hogyha az alap rendetlen, fölötte rendes legyen az épület. Sohasem volt olyan fa a világon, amelynek törzse karcsú, s felső ágai nehezek és erősek. A dolgoknak oka és következménye van, az emberi ügyeknek kezdete és vége. Ha az egymásra következés rendjét ismerjük: ez a bölcsesség kezdete.”

Tehát az egység megteremtését önmagunkkal kell kezdeni. Nap, mint nap, kitartóan. „Táncolni kell, Uram! A zene majd csak megjön valahonnan...”

Mészárosné Somogyi Beáta, Zirc